

Arrest

nr. 262 581 van 19 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MERCKX
Neptunusstraat 54
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 30 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat C. MERCKX, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 maart 2016 dient verzoekster, voor haarzelf en haar minderjarige dochter, een eerste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische stiefvader. Op 31 augustus 2016 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 6 maart 2017 met nummer 183 358 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

1.2. Op 25 april 2017 dient verzoekster, voor haarzelf en haar minderjarige dochter, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische stiefvader. Op 28 april 2017 laat verzoeksters stiefvader aan het bestuur weten dat hij niet wenst verder te gaan met de gezinshereniging.

1.3. Op 31 mei 2018 dient verzoekster, voor haarzelf en haar minderjarige dochter, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische stiefvader. Op 30 november 2018 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster tekent beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 27 november 2020 met nummer 245 000 vernietigt de Raad deze beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 6 mei 2021 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.05.2018 werd ingediend door:

Naam: [P.]

Voornaam: [N.]

Nationaliteit: Oekraïne

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

En minderjarige: [P.A.] geboren op [xx.xx.2010]

Beidene verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 31.05.2018 voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van de stiefvader [V.L.J.A.] (RR: [...]) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

De aanvragen werd reeds geweigerd d.m.v. bijlage 20 dd. 30.11.2018, die werd vernietigd door de RvV bij arrest 245000 van 27.11.2020 (betekend op 30.11.2020). Heden wordt een nieuwe beslissing genomen betreffende de aanvraag van 31.05.2018.

Artikel 40bis§2,3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hem voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere ouder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.'

Artikel 40ter §2,1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 10 de familieleden bedoeld in artikel 40bis§2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Op 18.03.2021 werd betrokkene verzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken om geactualiseerde stukken voor te leggen betreffende de bestaansmiddelen van de Belg, de adreswijziging van betrokkenen en aanvullende bewijzen ten laste. Hierop werd een overzicht aan uitkering wegens een arbeidsongeval voorgelegd op naam van referentiepersoon, alsook een attest van het OCMW Antwerpen dat geen financiële steun werd aangevraagd op naam van referentiepersoon. Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie werd niets nieuw voorgelegd. Bij de aanvraag dd. 31.05.2018 werden verschillende documenten voorgelegd om het onvermogen in het land van herkomst aan te tonen.

Echter, uit raadpleging van de RSZ-databank, Dolsis, blijkt dat mevrouw [P.] zelf tewerkgesteld is bij [S.P.] BV van 01.04.2021 tot 10.05.2021. Zij is dus in staat zelf een inkomen te verwerven, en valt daardoor niet ten laste van haar stiefvader. Bovendien wonen betrokkenen sinds 17.12.2020 niet meer op hetzelfde adres als de referentiepersoon. Er werd (na uitdrukkelijk opvragen door de Dienst Vreemdelingenzaken) geen enkel bewijs voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat de referentiepersoon financieel/materieel instaat voor de huidige huisvesting van betrokkenen. Dit kan niet zomaar worden aangenomen, er kan dus niet worden uitgesloten dat betrokkene zelf de kosten dekt voor haar huidige huisvesting.

Aangezien mevrouw [P.N.] zelf is tewerkgesteld, niet bij referentiepersoon woont en er op geen enkele manier is aangetoond dat haar stiefvader zou instaan voor de kosten van huisvesting en het levensonderhoud van haar en haar dochter, kan de afhankelijkheidsrelatie vanuit het land van herkomst tot op heden niet worden vastgesteld, en voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Het kind, dat betrokkene vergezelt, kan evenmin het verblijfsrecht in functie van de (stief)grootvader verwerven. Vooreerst omdat betrokkene het verblijfsrecht niet heeft bekomen. Gezien de aanvragen gezamenlijk werden gedaan, is het redelijk te stellen dat het de bedoeling was dat moeder en kind gezamenlijk het verblijfsrecht zouden verwerven. Het is niet in het belang van het kind hen te scheiden van de moeder. Ten tweede ook omdat nergens uit het dossier blijkt dat de grootvader het hoederecht of het voogdijschap over het kind heeft, vandaar dat evenmin het kind aan de voorwaarden van art 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 voldoet. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen. Het is inmiddels duidelijk dat in dit dossier niet kan worden voldaan aan de v/ettelijke voorwaarden van het ten laste zijn volgens artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Aangezien er ten eerste schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoekster ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen

nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RW nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RW nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvVX/II).

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan. Zij schrijft in de bestreden beslissing:

“Aangezien mevrouw [P.N.] zelf is tewerkgesteld, niet bij de referentiepersoon woont en er op geen enkele manier is aangetoond dat haar stiefvader zou instaan voor de kosten van huisvesting en het levensonderhoud van haar en haar dochter, kan de afhankelijkheidsrelatie vanuit het land van herkomst tot op heden niet worden vastgesteld.”

De Belgische Staat is hier dermate overhaast te werk gegaan, dat zij zelfs geen aandacht besteed hebben aan het zoontje van verzoeker, die toch al geboren is in december 2020. Een eenvoudig onderzoek van de samenstelling van gezin, of raadpleging van het register door de Ambtenaar van Burgerlijke stand, had toch al kunnen duidelijk maken, dat verzoekster intussen ook moeder was van een zoontje. Men heeft zich enkel gebaseerd op de gegevens tijdens de aanvraag, maar niet gekeken naar de geactualiseerde gegevens. Als men dat verlangt van verzoekster, dient men zelf ook rekening te houden met elke actualisering.

De bestreden beslissing is allesbehalve zorgvuldig genomen wanneer blijkt dat men niet eens de gezinssamenstelling van verzoekster kent.”

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt verder niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij derhalve wordt geacht te kennen.

Verzoekster acht het onzorgvuldig van verweerder waar hij in de bestreden beslissing geen rekening hield met haar zoontje dat is geboren in december 2020. Verzoekster gaat er met deze kritiek echter aan voorbij dat de bestreden beslissing enkel handelt over een aanvraag tot gezinshereniging die werd ingediend voor haar en haar minderjarige dochter in functie van de Belgische stiefvader. In deze beslissing gaat verweerder slechts in op de voorwaarde van het ten laste zijn van verzoekster ten opzichte van de referentiepersoon en op de vraag of de stiefvader beschikt over het recht op bewaring van verzoeksters dochtertje. Er blijkt niet dat verzoekster voor haar zoontje eveneens een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Verzoekster duidt ook niet op welke wijze de geboorte van haar zoontje haar afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van haar Belgische stiefvader verandert of waarom dit maakt dat een en ander anders had moeten worden beoordeeld. Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier ook niet dat verzoekster het bestuur op de hoogte bracht van de geboorte van haar zoontje of verzocht om hiermee specifiek rekening te houden. In de gegeven omstandigheden wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

2.1.3. Voor zover verzoekster in haar eerste middel wijst op artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), merkt de Raad op dat dit verdragsartikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoekster brengt in haar eerste middel evenwel nergens een grief naar voor inzake een andere bepaling van het EVRM. Voor zover verzoekster in haar derde middel de schending inroept van artikel 8 van het EVRM, wordt nog opgemerkt dat uit de verdere bespreking van dit middel zal blijken dat zij geen schending van dit verdragsartikel aannemelijk maakt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

2.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verstrekt de volgende uiteenzetting bij haar middel:

“1.

Men is ten laste als men afhankelijk is van de materiële steun van de Unieburger. De materiële steun moet toelaten om minimaal te overleven in de gewone verblijfplaats.

De bestreden beslissing spitst zich enkel toe op het ‘ten laste zijn’ in België. Men laat het ‘ten laste’ zijn van in het land van herkomst in de bestreden beslissing volledig buiten beschouwing.

Verzoekster toont wel degelijk aan dat zij ‘ten laste’ is tot op heden.

Verzoekster krijgt gemiddeld maandelijks € 1.150,00 materiële steun vanwege haar moeder en stiefvader. Dit is meer dan genoeg om minimaal te overleven (stuk 3).

Deze stortingen tonen meteen ook aan dat de referentiepersoon meer dan voldoende bestaansmiddelen heeft. Indien dit niet het geval zou zijn, was hij immers niet in de mogelijkheid om dermate hoog bedrag maandelijks te storten aan verzoekster.

2.

Verzoekster vormt wel degelijk een gezinscel met haar stiefvader en moeder.

Om een gezinscel te vormen is het geen strikte voorwaarde dat men samenwoont met de referentiepersoon. Verzoekster woonde samen met de referentiepersoon vanaf haar aankomst in België tot eind december 2020, d.i. 5 jaar. De gezinscel kan ook blijken uit affectieve of financiële banden. Dat er doorgedreven financiële banden zijn blijkt uit onderstaand betalingsoverzicht.

Verzoekster legt de bewijzen voor dat de huisvesting én meer volledig wordt betaald door haar stiefvader. Maandelijks worden onderstaande bedragen overgeschreven naar verzoekster (stuk 3):

- 07.06.2021	€ 1.000,00
- 21.06.2021	€ 550,00
- 17.05.2021	€ 500,00
- 06.05.2021	€ 500,00
- 31.05.2021	€ 100,00
- 29.04.2021	€ 500,00
- 27.04.2021	€150,00
- 15.04.2021	€ 300,00
- 08.04.2021	€ 200,00
- 06.04.2021	€ 1000,00
- 22.03.2021	€ 100,00
- 08.03.2021	€ 600,00
- 01.03.2021	€ 235,00
- 23.02.2021	€ 200,00
- 04.02.2021	€ 300,00
- 21.01.2021	€ 300,00
- 12.01.2021	€ 300,00
- 18.01.2021	€ 200,00
- 08.01.2021	€ 305,00
- 29.12.2020	€ 250,00
- 14.12.2020	€ 300,00
- 07.12.2020	€200,00
- 03.12.2020	€ 600,00
- 24.11.2020	€ 50,00
- 29.10.2020	€ 250,00
- 22.10.2020	€ 100,00
- 09.10.2020	€ 400,00
- 07.10.2020	€ 640,00

Dit betreft een maandelijks gemiddelde van € 1.153,30 dat verzoekster mocht ontvangen van haar stiefvader. Dit bedrag is wel degelijk voldoende om de voorzien in het levensonderhoud van haarzelf en haar twee minderjarige kinderen. In deze is er dus heden wél aangetoond dat zij ‘ten laste’ is van haar stiefvader.

Het is ook zo dat de huur van het appartement van verzoekster € 690,00 bedraagt (stuk 4) en zij dus nog gemiddeld € 500,00 per maand heeft om van te leven. Dit is meer dan genoeg, te weten dat verzoekster op regelmatige basis bij haar moeder en stiefvader gaat eten.

3.

DVZ stelt dat blijkt dat mevrouw [P.] tewerkgesteld was van 01.04.2021 tot 10.05.2021. Dat zij daarom in staat is zelf een inkomen te verwerven, en daardoor niet ten laste valt van haar stiefvader. Het betreft hier slechts een tewerkstelling van 1 maand.

De redenering die DVZ hier maakt is een kringredenering. Verzoekster kan immers niet werken zolang haar verblijfsregeling niet in orde is. Zij kan dus helemaal niet instaan voor de eigen zorg. De motivering “ aangezien mevrouw [P.N.] zelf is tewerkgesteld (...) “raakt hier kant noch wal. Mevrouw kan niet werken zolang zij geen legaal verblijfsrecht heeft. Zolang zij geen legaal verblijfsrecht kan verwerven, blijft zij dan ook ‘ten laste’ van haar stiefvader.

Gezien heden het bewijs is voorgelegd van het ‘ten laste ‘zijn, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2.2. Verzoekster diende, voor haarzelf en haar minderjarige dochter, op 31 mei 2018 een aanvraag in tot gezinshereniging met haar Belgische stiefvader. Er blijkt niet dat deze laatste zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie reeds uitoefende. De beoogde gezinshereniging valt met andere woorden onder artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. [...].”

Verzoekster en haar dochttertje beriepen zich op de hoedanigheid van familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een

periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Verzoekster, die in het kader van huidig beroep trouwens enkel nog in eigen naam optreedt en niet namens haar dochtertje, geeft op zich niet aan de beoordeling in de bestreden beslissing inzake de aanvraag tot gezinshereniging van haar dochtertje te betwisten. Het middel handelt enkel over de beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster zelf, met name wat betreft de voorwaarde van *het ‘ten laste zijn’* van de Belgische referentiepersoon.

Het wordt niet betwist dat verzoekster ouder is dan 21 jaar en dat zij bijgevolg het bewijs moet leveren dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Vermits in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk sprake is van familieleden die *“de Belg [...] vergezellen of zich bij hem voegen”*, en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die reeds in het land van herkomst moet bestaan (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

De voorwaarde van het ten laste *“zijn”* in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet houdt verder ook in dat het moet gaan om een bestaande toestand. De Raad van State heeft in dit verband bevestigd dat het niet volstaat dat de aanvrager op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Dit dient ook nog het geval te zijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. Bij het nemen van de beslissing kan dus rekening worden gehouden met het feit dat de aanvrager over eigen inkomsten beschikt en derhalve niet (meer) ten laste is van de Belgische referentiepersoon (RvS 6 november 2019, nr. 245.995).

De Raad benadrukt dat wat betreft het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In de bestreden beslissing stelde verweerder vast dat niet blijkt dat verzoekster op heden nog ten laste is van de Belgische referentiepersoon, zodat niet is voldaan aan een van de voorwaarden voor het beoogde verblijf. Hij steunde zich hiervoor allereerst op de vaststelling dat verzoekster zelf tewerkgesteld was en dus in staat om zelf een inkomen te verwerven. In tweede instantie steunde hij op de vaststelling dat verzoekster sedert 17 december 2020 niet meer inwoont bij de Belgische referentiepersoon én zij geen enkel bewijs voorlegde dat haar Belgische stiefvader financieel of materieel instaat voor haar huidige huisvesting en levensonderhoud. Hij wees erop dat hij verzoekster op 18 maart 2021 verzocht haar aanvraag te actualiseren, onder meer wat de adreswijziging betreft, en verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd naar het voormelde bewijs.

Rekening houdend met wat voorafgaat, kan niet worden vastgesteld dat verweerder, door te vereisen dat verzoekster tot op het ogenblik van het nemen van de beslissing ten laste moet zijn van de Belgische referentiepersoon, een incorrecte of onwettige invulling heeft gegeven aan de voorwaarde van het *“ten laste zijn”*. De vaststelling dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet (langer) ten laste is van de Belgische referentiepersoon kan reeds volstaan om de aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen.

Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk tot op heden ten laste is van haar Belgische stiefvader. Zij stelt maandelijks gemiddeld 1.150 euro te ontvangen van haar moeder en Belgische stiefvader. Zij betoogt dat zij hiermee de huur voor haar huisvesting betaalt, die 690 euro bedraagt, en dat zij met de overgebleven som kan instaan voor de andere levenskosten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder verzoekster via een schrijven van 18 maart 2021 heeft gevraagd om haar aanvraag te actualiseren. Deze brief was opgesteld als volgt:

“Gelieve betrokkene uit te nodigen voor 11.04.2021 de volgende documenten voor te leggen:

> Voor een minderjarige om het verblijfsrecht te bekomen in functie van een grootouder is vereist:

1. Bewijs dat de grootvader het hoederecht of het voogdijschap over het kind heeft

> Voor een meerderjarige om het verblijfsrecht te komen in functie van een (stief-)ouder:

2. Huisvesting: Betrokkenen wonen niet meer op hetzelfde adres als referentiepersoon. Daarom is voor het beoordelen van de huisvesting nodig:

- eigendomsakte/huurcontract op nieuw adres

- Bewijs dat referentiepersoon eigenaar is of instaat voor de huur & kosten op het nieuwe adres om het ten laste zijn aan te tonen.

3. Bewijzen van de bestaansmiddelen van de te vervoegen persoon met betrekking tot de laatste 12 maanden (laatste loonfiches, rekeninguittreksels, meest recent attest van invaliditeitsuitkering/pensioen-fiche/...)

4. een geactualiseerd attest van het OCMW dat aangeeft of betrokkene en de referentiepersoon al dan niet OCMW steun genieten.

5. bewijs financiële steun door de referentiepersoon aan betrokkene voor de aanvraag (bv. Bewijs geldoverschrijvingen van referentiepersoon aan betrokkene in het land van herkomst)

6. Aanvullend bewijs onvermogen van de verzoeker (verklaringen op eer worden niet aanvaard):

- bewijzen dat betrokkene niet over eigen inkomsten beschikt

- en bewijzen dat betrokkene niet over eigendom beschikt in het land van herkomst

Indien de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leef loon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden. (Zoals o.m.: verzekeringen, kledij, voeding, telecommunicatie en internet, medische kosten, transport, huur, verwarming/elektriciteit/water/gas/...)

Gelieve de betekening van dit document aan onze dienst over te maken. Indien betrokkene niet binnen de gestelde termijn de documenten voorlegt, gelieve onze dienst daar dan eveneens van op de hoogte te stellen."

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar voormelde vraag tot actualisatie en gesteld dat verzoekster in antwoord hierop een overzicht van uitkering wegens een arbeidsongeval op naam van de referentiepersoon en een attest van het OCMW dat geen financiële steun werd gevraagd door de referentiepersoon voorlegde. Verweerder merkte op dat verzoekster ter staving van de afhankelijkheidsrelatie niets nieuw voorlegde en zij, niettegenstaande haar uitdrukkelijk was gevraagd dit voor te leggen, geen enkel bewijs voorlegde dat de referentiepersoon nog financieel of materieel instaat voor haar huidige huisvesting en levensonderhoud.

Verzoekster betwist niet dat haar werd gevraagd om haar aanvraag te actualiseren. Zij geeft als dusdanig ook niet aan het motief te betwisten dat zij vervolgens, niettegenstaande haar hiernaar uitdrukkelijk werd gevraagd, geen enkel bewijs voorlegde aan verweerder dat de referentiepersoon nog financieel of materieel instaat voor haar huidige huisvesting en levensonderhoud.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder op basis van de stukken zoals deze bij hem voorlagen incorrect heeft vastgesteld dat zij werkzaam was en dat zij sinds 17 december 2020 niet langer inwoont bij de referentiepersoon en niet aantoonde dat deze laatste nog financieel of materieel instaat voor haar huisvesting en/of levensonderhoud.

In zoverre verzoekster stelt "heden" het bewijs voor te leggen van het 'ten laste zijn' en hiervoor met name verwijst naar haar stukken 3 en 4, moet de Raad erop wijzen dat hij in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dat het niet aan de Raad toekomt deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen. Er blijkt geenszins dat de stukken waarnaar verzoekster verwijst, namelijk de overgeschreven bedragen van de referentiepersoon aan verzoekster in de periode oktober 2020 – juni 2021 en het bewijs van betaling van de huur, werden voorgelegd aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder kon hier dan ook geen rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing en deze stukken kunnen niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangebracht. Stuk 3 betreft trouwens een document dat werd geprint op 23 juni 2021, dit is na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het evident ook geen stuk kan zijn dat verzoekster voorafgaand aan het nemen van deze beslissing heeft voorgelegd. Stuk 4 betreft enkel de betaling door verzoekster van de huur, zonder dat hieruit kan blijken dat de huur zou worden betaald met gelden van de referentiepersoon.

Verweerder stelt verder nergens in de bestreden beslissing voorop dat er in alle geval sprake moet zijn van een samenwoning met de Belgische referentiepersoon om op heden nog als ten laste te worden beschouwd. Wel geeft hij aan dat, waar er sprake is van een aparte huisvesting in België, het bewijs moet voorliggen dat de referentiepersoon financieel of materieel instaat voor de huisvesting en/of het levensonderhoud van de aanvrager. Verzoekster toont geenszins aan dat verweerder hiermee een kennelijk onredelijke of onwettige invulling geeft aan de voorwaarde van het 'ten laste zijn'.

Verzoekster betoogt nog dat er slechts sprake was van een tewerkstelling van (ruim) één maand en dat de redenering van het bestuur neerkomt op een kringredenering, nu zij niet kan werken zolang zij geen legaal verblijfsrecht heeft en zij ten laste blijft van haar stiefvader zolang zij geen legaal verblijfsrecht kan verwerven. Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de reeds gedane vaststellingen en vermag niet aan te tonen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Verzoekster was wel degelijk tewerkgesteld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en genoot een eigen inkomen. Daarnaast blijkt niet dat verzoekster, ondanks een uitdrukkelijke vraag in deze zin, bij het bestuur het bewijs voorlegde dat de Belgische referentiepersoon sinds zij in december 2020 apart ging wonen nog financieel of materieel instond voor haar huisvesting en/of levensonderhoud. Verzoekster toont niet aan dat verweerder, gelet op de gegevens zoals deze bij hem voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, met miskenning van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft vastgesteld dat op basis hiervan het vereiste bewijs van het ten laste zijn niet kon worden vastgesteld.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij licht het middel toe als volgt:

"1.

Aangezien ten derde het art. 8 E.V.R.M. wordt geschonden, afzonderlijk en in samenhang gelezen met de materiële motiveringsverplichting.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit derde middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 8 EVRM behelst aldus het recht op een ongestoord familieleven.

In het licht van artikel 8 EVRM dient de overheid bij het nemen van de beslissing tot weigering van een verblijfsaanvraag het individueel belang af te wegen tegen het al-gemeen belang. De overheid zal dus bij het nemen van de beslissing rekening moeten houden met het bestaande familie -en gezinsleven.

ER BESTAAT EEN GEZINSLEVEN

2.

Het begrip gezin is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsstaten moet worden geïnterpreteerd, waar bij het niet gaat om een gezin de iure, maar een gezin de facto.

Het EHRM kiest niet voor een enge definitie van het begrip gezinsleven. Het is niet vereist dat relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan van sterke persoonlijke en emotionele relaties, die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden.

Het begrip gezinsleven vereist aldus de aanwezigheid van nauwe persoonlijke banden.

Verzoekster heeft uiteraard nauwe banden met haar moeder en haar stiefvader. Moest verzoekster geen nauwe banden hebben met hen, dan had ze niet gedurende een lange periode met hen samengewoond in één huis én dan zou de stiefvader niet stelselmatig grote bedragen overschrijven op verzoekster haar rekening.

De enige reden dat verzoekster alleen is gaan wonen, is omdat met de geboorte van haar zoontje de woning te [...] te klein werd.

Belangrijk in dat verband is ook te vermelden dat er wél een familieleven bestaat in België, maar niet in haar land van oorsprong. Verzoekster heeft daar geen enkele familie en dus ook geen enkele kans op het leiden van een gezinsleven aldaar. In dat verband speelt een schending van artikel 8 EVRM ontegensprekelijk wanneer een aanvraag tot verblijf geweigerd wordt in het land waar het enige gezinsleven gesitueerd is.

Verzoekster heeft geen familie meer in Oekraïne. Zij heeft momenteel geen contact met haar echtgenoot. Haar enige familie woont in België. Zij heeft een erg intens contact met haar moeder en stiefvader. Zij ziet hen bijna dagelijks. Ze eten vaak samen, gaan samen wandelen, zorgen samen voor de kinderen,...

ER IS EEN ONGERECHTVAARDIGDE INMENGING IN HET GEZINSLEVEN

6.

De weigering tot verblijf vormt een inmenging in het gezinsleven van verzoekster die ongerechtvaardigd is.

Dat er sprake is van een inmenging wordt niet betwist, nu het bestaan van een familieleven vaststaat. Verzoekster wil hier in België dan ook verder blijven wonen. Dichtbij haar moeder en stiefvader van wie zij financieel afhankelijk was en is.

DE INMENGING IS ENKEL TOEGESTAAN INDIEN ZE VOORZIEN IS BIJ WET, EEN LEGITIEM DOEL NASTREEFT EN NOODZAKELIJK IS IN EEN DEMOCRATISCHE SAMENLEVING

7.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in dergelijk geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 E.V.R.M. enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Het is aldus de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te behouden.

“Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans van het individu en het algemeen belang zien te vinden. Staten komen hierbij een beoordelingsvrijheid toe.

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden door de overheid naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM. In casu dient te worden nagegaan of:

- Er een gezinsleven bestaat;

- EN

- Er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging is slechts gerechtvaardigd indien:

o Ze voorzien is bij wet;

o Een legitiem doel nastreeft zoals bepaald in artikel 8.2e lid EVRM

o En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

De noodzaak wordt op haar beurt ook afgetoetst aan drie criteria:

- Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak?

- Is de maatregel/ het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken?

- Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken?

8.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van onderstaande beweegredenen:

“Aangezien mevrouw [P.N.] zelf is tewerkgesteld, niet bij de referentiepersoon woont en er op geen enkele manier is aangetoond dat haar stiefvader zou instaan voor de kosten van huisvesting en het levensonderhoud van haar en haar dochter, kan de afhankelijkheidsrelatie vanuit het land van herkomst tot op heden niet worden vastgesteld, en voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.”

Hoger werd reeds aangetoond dat verzoekster afhankelijk is van de financiën van haar stiefvader en moeder. Zij voorzien in het levensonderhoud en de huisvesting. Verzoekster heeft gedurende meer dan 5 jaar gewoond bij haar moeder en stiefvader. Het is pas bij de geboorte van haar zoontje in december 2020 dat zij verhuisde mits financiële steun.

Wat betreft de afhankelijkheidsrelatie kan men dus niet vol houden dat deze er niet is.

Er is geen enkele reden om een inmenging in verzoekster haar privéleven toe te staan. Verzoekster vormt geen gevaar voor de openbare orde.

Het is absoluut disproportioneel om een verblijfsrecht te weigeren aan een gezin dat reeds meer dan 6 jaar in België woont én niets of niemand meer heeft in Oekraïne. Verzoekster haar enige kans op de uitbouw van een familieleven situeert zich in België.

Het doel van de voorwaarden die gesteld worden in de wet is om zeker te zijn dat wanneer men verblijfsrecht toekent dat deze persoon niet ten laste zou vallen van de staat, maar dat er een referentiepersoon is, die deze last kan opvangen. In deze is dit meer dan voldoende aangetoond.

Bovendien zal verzoekster van zodra zij een verblijfsrecht krijgt, haar leven verder uitbouwen en ook werk zoeken.

Het is volledig disproportioneel om een gezin met twee minderjarige kinderen die hier reeds 6 jaar wonen terug te sturen naar een land waar zij niets of niemand kennen. Bovendien hebben de kinderen van verzoekster het grootste deel van hun leven hier doorgebracht en gaat het dochtertje hier reeds lange tijd naar school. Zij zit momenteel al in het 5de leerjaar.

De bestreden beslissing vormt dan ook een schending van artikel 8 EVRM.”

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing een ongerechtvaardigde inmenging vormt in haar gezins- of familieleven met haar moeder en Belgische stiefvader.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In de relatie tussen verzoekster enerzijds en haar moeder en stiefvader anderzijds dient het dus te gaan om een bijzondere band van afhankelijkheid die de gebruikelijke banden tussen familieleden overstijgt.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dat de *“bloedverwant in neergaande lijn”* ouder dan 21 jaar ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag van verzoekster werd geweigerd omdat zij niet het bewijs leverde dat zij daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon. Zoals dit blijkt uit de bespreking van het tweede middel heeft verzoekster de beoordeling in de bestreden beslissing op dit punt niet onderuit kunnen halen. Nu verzoekster in het kader van haar aanvraag tot gezinsherenging geen bijzondere afhankelijkheidsband, en dus evenmin een beschermenswaardig gezins- of familieleven, aannemelijk kon maken, blijkt geenszins dat deze beslissing als een inmenging op haar gezins- of familieleven is te beschouwen of als zou enige belangenafweging aan de orde zijn geweest.

De Raad benadrukt nog dat de bestreden beslissing enkel een antwoord vormt op de door verzoekster ingediende aanvraag en de stavingstukken die zij hierbij voorlegde. Deze beslissing laat de mogelijkheid open om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, op dezelfde dan wel een andere rechtsgrond, en gaat verder niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten of terugkeerverplichting. Verzoeksters betoog dat het disproportioneel zou zijn om haar en haar kinderen terug te sturen naar het land van herkomst, is dan ook niet dienstig in het kader van de huidige procedure.

Voor zover als nodig merkt de Raad nog op dat, voor zover verzoekster betoogt dat zij geen gezinsleven meer heeft in Oekraïne, het gebrek aan een gezinsleven in een bepaald land nog geen gezinsleven veronderstelt in België. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat verzoekster niet aangeeft dat haar echtgenoot en de vader van haar dochtertje zich niet langer in haar land van herkomst zou bevinden. Zij stelt weliswaar geen contact meer te hebben met haar echtgenoot, maar geeft niet aan van hem te zijn gescheiden, zodat een definitieve breuk hiermee nog niet blijkt. Verzoekster blijkt in december 2020 ook te zijn bevallen van een tweede kind. Zij laat na om te duiden wie de vader is van dit kind. In elk geval heeft haar dochtertje wel degelijk nog haar vader in het land van herkomst en de gezinsband tussen vader en kind kan enkel in uitzonderlijke situaties – die in casu niet blijken – als verbroken worden beschouwd. Verzoekster toont geenszins concreet aan dat zij het gezinsleven met haar kinderen niet kan verderzetten in het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS